

Francisco „El Quico” Sabaté Llopart

RÂVNA

2017

O scurtă biografie a lui Sabate – unul dintre cei mai tenace luptători din rezistența armată contra regimului fascist al lui Franco. Supraviețuind mai mult timp decât mulți alți luptători de gherilă, a căzut în cele din urmă sub gloanțele Gărzii Civile în anul 1960.

Francisco Sabaté Llopart (cunoscut ca „El Quico”) s-a născut la 30 martie 1915 în spitalul Llobregat din Barcelona.

Sabaté s-a alăturat sindicatului anarhist spaniol CNT în anul 1931. În 1932 ca urmare a evenimentelor din Fijols, a pus bazele grupului de acțiune „Los Novatos” (Ucenicii) care s-a alăturat Federației Anarhiste Iberice (FAI). Grupul a luat parte la mișcarea insurecționistă din 8 decembrie 1933, iar în 1935 au realizat prima lor expropriere (jaf) pentru a face rost de fondurile necesare unui grup de ajutorare a deținuților.

Pe 18 și 19 iulie 1936 rebeliunea fascistă din Barcelona condusă de generalul Franco a fost învinsă și a marcat astfel începutul unei revoluții libertare și a Războiului Civil.

Pe 27 august 1936, Sabaté și fratele acestuia, José, s-au alăturat unei coloane CNT-FAI – „Vulturii tineri” care a luptat pe frontul din Aragon. Finalul războiului l-a prins în divizia 26 – Coloana Durruti, numită astfel după anarhistul spaniol Buenaventura Durruti – care a trecut granița în Franța.

Odată cu înfrângerea forțelor republicane, Sabaté a fost închis în lagărele de concentrare franceze de la Vernet, iar apoi a luptat în rezistența franceză împotriva naziștilor. În 1945 Sabaté a continuat să lupte în Spania din clandestinitate ca membru al unei mari mișcări de gherilă, iar pe 20 august 1945 a reușit să elibereze doi tovarăși întemnițați. După aceasta grupul său a început să țintească regimul lui Franco și pe susținătorii acestuia, și să jefuiască companii și bănci pentru a finanța mișcarea de rezistență. Pe 2 martie 1949 au ucis doi lideri ai mișcării fasciste Falanga.

Această luptă împotriva tiraniei a durat 15 ani. „El Quico” a devenit inamicul public nr.1 și s-a transformat într-un coșmar permanent pentru autorități. În timp ce mulți dintre tovarășii săi au fost arestați și uciși pe parcursul anilor – inclusiv fratele său Jose în 1949 și celălalt frate, Manuel în 1950 – Sabaté a reușit să scape din capcanele puse la cale de poliție.

Pe 30 decembrie 1959 a traversat pentru ultima dată granița franco-spaniolă, iar pe 5 ianuarie 1960 a fost ucis la Sant Celoni de Somaten (o varietate fascistă catalană a Gărzii Naționale) și de Garda Civilă, după o serie de bâlbe care par mai curând scoase dintr-un film Hollywoodian. Patru dintre tovarășii care l-au însoțit în această călătorie au pierit în timpul evenimentelor. Acești erau Antonio Miracle Guitart, 29 de ani; Rogelio Madrigal Tories, 27 de ani; Francisco Conesa Alcaraz, 39 de ani; și Martin Ruiz Montoya, 20 de ani. „El Quico” tot a reușit să scape, dar a murit câteva ore mai târziu în urma rănilor provocate. Avea 45 de ani.

Nu suntem tâlhari, suntem luptători libertari din rezistență. Ce am luat acum va ajuta cât de puțin la hrănirea orfanilor și a copiilor înfometate ai acelor anti-fasciști pe care voi și cei ca voi i-ați împușcat. Noi suntem oameni care niciodată nu am cerșit pentru ceea ce ni se cuvine, și niciodată nu o vom face. Câtă vreme vom fi în stare, vom lupta pentru libertatea clasei muncitoare spaniole. În ce te privește pe tine, Garriga, deși ești un criminal și un tâlhar, te-am cruțat, căci noi ca libertari apreciem valoarea vieții umane, ceva ce voi nu ați înțeles și nici nu veți înțelege vreodată. – Francisco Sabaté Llopart

Biblioteca Anarhistă

RÂVNA
Francisco „El Quico” Sabaté Llopart
2017

Preluat la 16.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org